

No ved noget mindre end netop Eenstemmighed. I Eenstemmighed ligger den rette Betyggelse, kvalificeret Majoritet er noget aldeles Relativt, og Erfaringerne fra andre Lande, navnlig fra Frankrig, ere i denne Henseende særdeles betænkkelige; man har der den ene Dag fordret 8 Stemmer, den anden 9 og den tredie 10 Stemmer, og naar saa dette ikke har passet til de forskjellige politiske Stemninger, som have været ovenpaa, er man vendt tilbage til 8 Stemmer, og man har endogsaa ladet sig nøie med 7. Jeg maa derfor bestandig fastholde, at Eenstemmighed er det eneste Rigtige. Da Forslaget om Eenstemmighed først fremkom fra Hages Side, var der i hans Udcast en Bestemmelse om, at naar Rævningerne ikke kunde blive enige i et Tidrum af 6 Timer — jeg troer, det var 6 Timer, der var foreslaaet, senere blev det til 2 — skulde en Majoritet give Dom. Dette var en Fremgangsmaade, som kunde anvendes, og som jeg heller ikke har Noget at indvende imod, men principalt skulde jeg dog ønske, at Eenstemmighed fordres.

Hvad endelig Beviislæren angaaer, seer jeg, at det sidste Udvalg i sin Betænkning er blevet enigt om at gaae ind paa Regjeringens Anskuelse om det Hensigtsmæssige i at behandle denne Materie i et selvstændigt Capitel; jeg troer, at dette er meget helbdt, thi det maa vel erindres, at den hele Beviislære, saaledes som den er fremfat i dette Capitel, er aldeles ny i Sammenligning med, hvad vi tidligere have havt, og der er derfor god Grund til, at det Hele samles paa eet Sted. Dertil kommer, at denne Beviislære ikke blot skal anvendes ved Rævningeretterne, men ved hele den criminelle Retspleie og muligviis ogsaa i den civile Rettergang; ogsaa dette taler for den Form, som Regjeringsudkastet har valgt. Derimod maa jeg med Udvalget være enig om det Usædvanlige i at hvorskjære alle Bestemmelser, som gaae ud paa at binde Reglerne om Beviiskraften, og om at dette bør overlades til Praxis. — Sbet jeg slutter, skal jeg blot tillade mig at henlede Opmærksomheden paa et Punkt, som staaer i en endogsaa temmelig nær Forbindelse med det foreliggende Lovudkast, men som dog paa den anden Side ikke godt kan behandles her alene, men tillige kræver Forelæggelse af den nye

Straffelov. Det angaaer Rævningeretternes Omraade. Af § 18 i det foreliggende Lovudkast seer man, at Rævningeretterne skulle anvendes i alle Sager, som ikke ere henlagte under Rigsretten eller Underretterne, og i § 5 ansføres der, hvilke Sager der henhøre under Underretterne, nemlig Sager angaaende Forbrydelser, naar den for dem bestemte Straf ikke kan blive offentligt Arbeide. Af det nye Straffelovsudkast seer man nu, at Straffen for første Gang begaaet Tyveri og Bedrageri kan stige til offentligt Arbeide, og det er altsaa dermed afgjort, at disse Sager høre ind under Rævningeretternes Omraade. Dette kan jeg fra mit Standpunkt ikke andet end i høi Grad glæde mig over, thi jeg troer, at skulle Rævningeretterne staae Rob hos Nationen, maa de anvendes som en almindelig Form for Rettergangen, anvendes i mange og hyppige Tilfælde, og ikke blot trækkes frem ved høitidelige Leiligheder som en Paradehest. Smidlertid er jeg paa den anden Side ikke blind for, at pecuniære Hensyn gjøre, at vi ikke kunne være altfor flotte med Anvendelsen af Rævningeretter; men der er en Udvei i den Henseende, som jeg skal tillade mig at berøre, nemlig den at udvide det Begreb, der i den nye Straffelov, jeg troer i § 231, er nedlagt om undtaget Tyveri; det er der sagt, at Straffen for undtaget Tyveri skal være Bøder og simpelt Fængsel, altsaa ikke Straf-arbeide; der nævnes eksempelviis Tyveri af Tøbevarer osv. til umiddelbar Fortæring, men dernæst ogsaa Tyverier, hvor Gjenstanden er af meget ubetydelig Værdi. Denne sidste Bestemmelse mener jeg, man skal holde sig til og videre udvikle; man kunde bestemme, at hvis et Tyveri er udøvet uden Tilstedeværelsen af stærpende Omstændigheder, og det Stjaalnes Værdie derhos ikke overstiger en vis Sum, f. Ex. 5 Rd., skal et saadant Tyveri behandles som undtaget og følgerlig ikke gaae til Rævningeretten. Dette har fremmede Loves Exempel for sig, hvis jeg ikke tager feil, adskillige tydske; i ethvert Tilfælde veed jeg, at der findes lignende Bestemmelser i England og Sverrig, og jeg veed af sikker Erfaring, at dersom en saadan Bestemmelse blev truffen, vilde en stor Mængde Tyverier og Bedragerier kunne afsjøres paa en lempeligere Maade; men, siger man da: